

(Ne)uspješna potraga

U središtu velikoga grada, točnije u skromnom sirotištu u Ulici Grimloch, živio je dječak John. Njemu se grad i nije doimao toliko velikim jer ga je mogao vidjeti jedino kroz drveni okvir prozora. Imao je sreću da se njegova soba nalazila uz ulicu jer su se iz ostalih soba vidjele jedino sive i visoke zgrade. John je volio sjediti uz prozor i promatrati ljude, no sve što je vidio bio je tek mali dio Ulice Grimloch. Bila je toliko dugačka da mu se činilo kao da vodi u beskraj. Sanjao je o danu kada će i on moći, baš poput djece koju je promatrao, slobodno i bezbrižno protrčati ulicom. Jednom je to potajice i pokušao, no gospođa Willson mu je ubrzo uništila plan i čvrsto ga stiščući za ruku odvukla nazad u sobu. Iako je bila vrlo stroga i stalno mu je nešto branila, znao je da se samo brine da se njemu i ostaloj djeci u sirotištu ništa ne dogodi. Prirasla mu je srcu i ona mu je zapravo bila jedina obitelj. Svojih roditelja se nije niti sjećao jer je imao jedva godinu dana kada su ga napustili, a gospođa Willson mu nije htjela previše o njima otkrivati. Kad god bi ju nešto priupitao, naglo bi skrenula pogled i pravila se da nije čula ili bi počela pričati o potpuno drugoj temi. Znao je jedino da su bili vrlo siromašni i da su živjeli daleko od sirotišta. Iz dana u dan se nadao da će ga jednom ipak pronaći i odvesti kući, no ta nada je s godinama polako umirala. Tugu mu je umanjivalo jedino druženje s ostalom djecom koja su se nalazila u jednakoj situaciji poput njega. Pošto nisu smjeli izlaziti iz sirotišta, najčešće su se igrali skrivača i sakrivali se po svim sobama i tajnim mjestima. Nastavu im je svakoga dana vodila gospođa Willson u učionici u prizemlju sirotišta, a jednom godišnje vodila ih je na izlet, no nikada im nije unaprijed rekla gdje idu. Željela je da im to bude iznenađenje i nagrada za poslušnost i marljivost tijekom školske godine. Jedne godine ih je odvela u obližnji park gdje su se potom cijeli dan igrali loptom, sljedeće su pak išli u obližnje kazalište gledati lutkarsku predstavu, a zatim u šetnju šumom u kojoj su učili o raznim vrstama gljiva i cvijeća. Svih izleta su se djeca vrlo rado prisjećala, no Johnu je jedan ipak ostao u posebnom sjećanju – posjet zoološkom vrtu. Gospođa Willson nikada neće zaboraviti sjaj u njegovim očima kada je ugledao sve te životinje. Toliko je bio sretan da nije ni sam znao do kojega bi kaveza prije dotrčao. Vodiču je neprestano postavljao pitanja, a on mu je na posljetku dopustio i da hrani životinje. Da ga mrak nije potjerao, vjerojatno bi još stajao ispred kaveza i s oduševljenjem ih promatrao. Danima nakon je pokušavao naslikati sve što je vidio: divlje mačke, sove, slonove, papige, zečeve, žirafe, paunove... no činilo mu se da nema dovoljno papira za toliko različitih životinja. U jedno je ipak bio siguran – da će slike životinja koje je tada vidio zauvijek ostati u njegovoj glavi. To mu je bio jedan od najljepših dana u životu i uvijek ga se rado prisjećao.

Prošlo je već mnogo godina i John je, nakon što je proslavio 18. rođendan, morao napustiti sirotište. Iako mu to nije bilo drago jer nije znao kuda bi otišao, zakon je odredio takva pravila. Gospođi Willson je također bilo teško, ali je znala da će se John brzo snaći u samostalnom životu. Pronašao je mali stan na drugom kraju grada koji je bio prljav i zapušten, no u tom trenutku si ništa bolje nije mogao priuštiti. Imao je čak i društvo u njemu – dva mala miša koja su živjela u kuhinji. S vremenom se priviknuo na takav način življenja i na nove sustanare. Pošto je završio školu za vrtlara, zarađivao je uređivanjem tuđih okućnica, a pošto je bio vrlo simpatičan i pristojan, nije imao nikakvih problema s pronalaženjem posla. Ljudi su ga rado puštali u svoje vrtove, a neki su mu čak davali i dodatne napojnice za odlično obavljen posao. Jednoga je dana dobio vrlo poseban poslovni poziv. Zvala ga je gospođa s željom da joj uredi mali vrt ispred kuće, a kada je rekla svoju adresu, Johnu je poskočilo srce i počelo snažno udarati. Kuća se nalazila u Ulici Grimloch, tek nekoliko metara od sirotišta u kojem je odrastao. Nije čekao niti trenutka, odmah je zgrabio sav potreban alat i uputio se na posao. Koračajući ulicom, pobudila su mu se sva sjećanja na djetinjstvo. Sirotište se nije niti malo promijenilo, čak je i stara urušena fasada ostala ista. Kada je prolazio pored prozora svoje sobe, usporio je korak i bacio pogled na njezinu unutrašnjost. Ugledao je svoj krevet, ormarić i stol i malog dječaka koji je nešto pisao. Imao

je osjećaj kao da gleda sebe te se, zadržavajući suze u očima, prisjetio svih teških trenutaka. Ipak, nije se smio dugo zadržavati kod sirotišta jer ga je posao čekao. Kada se navečer vratio u skromni stan i legao u krevet, nije mogao iz glave izbaciti sliku dječaka u sirotištu. Znao je kroz što sve prolazi i do dugo u noć je razmišljao kako bi ga mogao barem malo razveseliti. Razmišljao je o tome kako je nekada provodio sate i sate gledajući kroz prozor i sjetio se stabla koje se nalazi preko puta. U tom trenutku mu je na pamet pala odlična ideja – mogao bi oblikovati to stablo. Bio je previše uzbuđen pa je odlučio odmah, dok je još mrak i svi spavaju, krenuti na posao. Satima je škarama obrezivao grane i napokon je pred zoru dovršio. Stablo je oblikovao u mudru sovu te je odlučio skriti se u blizini i promatrati reakciju dječaka. No, ono što je vidio, nije mogao niti zamisliti. Svi prolaznici koji su užurbanim hodom negdje žurili, odjednom su zastali i s oduševljenjem promatrali sovu. Ubrzo je došao i maleni dječak iz doma i začuđeno stao pred stablo. Cijeli je dan tako stajao ne skidajući pogled s njega. Nije čak niti ručao. Ulica Grimloch više nije bila obična cesta po kojoj su svi prolazili ozbiljna i zabrinuta lica gledajući na sat ili u mobitel. Sada je sve bilo drugačije. Svatko je na svom putu pronašao malo vremena i zastao pred sovom. Tako su se iz dana u dan isti ljudi okupljali i počeli su se međusobno pozdravljati i družiti. Sve je nekako bilo opuštenije i veselije. John nije mogao niti zamisliti da će nekoliko odrezanih grana moći toliko promijeniti Ulicu Grimloch. Odlučio je svake večeri urediti novo stablo, a inspiracija su mu bile životinje koje je kao mali promatrao u zoološkom vrtu. Tako je jedne večeri nastalo stablo u obliku mačke, sljedeće u obliku zeca, zatim u obliku papige, pa slona... Svi su se pitali tko je taj tajanstveni Noćni vrtlar koji neumorno uređuje stabla i zanimalo ih je zašto to radi baš po noći. John je bio vrlo skroman i nije želio da svi pričaju o njemu. To je radio kako bi uveseljavao druge, a ne kako bi postao popularan. Zato je i radio samo noću kada ga nitko ne može vidjeti i kada ima potpuni mir i koncentraciju. Jedne se noći sjetio parka u kojega ih je gospođa Willson vodila na izlet te je odlučio i njega urediti. U tišini se sa svim potrebnim priborom zaputio prema njemu ne sluteći da ga netko cijelim putem prati. Bio je to upravo onaj maleni dječak iz sirotišta koji ga je i potaknuo da počne stvarati. Uzevši škare u ruke, začuo je tihi glasić: „Kuju ćeš životinju danas napraviti?“ John se iznenađeno okrenuo i odgovorio: „Danas su na redu paun, žirafa i medvjed, ali nisam sigurna hoću li sve stići.“ Na to je dječak uzbuđeno dodao: „Mogu li ti ja pomoći?“ John je, naravno, na to pristao te su zajedno naporno radili do dugo u noć. Potom su naslonjeni na stablo u obliku žirafe i zaspali. Ujutro je dječaka probudio žamor i veselje ljudi koji su došli razgledati nova remek-djela. No, Johna više nije bilo. Otišao je čim je dječak utonuo u san, ali mu je pored nogu ostavio poklon – škare za rezanje stabala. Dječak je bio tužan jer mu je John bio jedini prijatelj i danima je odlazio u park nadajući se da će ga pronaći. No, nije ga bilo. Prolazili su tako tjedni i mjeseci, a vrtlaru nije bilo ni traga ni glasa. Već je i sa stabala popadalo svo lišće i vjetar je snažno ljuljao ogoljele grane. Svi su se začuđeno pitali zašto više nema Noćnog vrtlara i novih oblikovanih stabala. I malenom dječaku su nedostajala, a pošto mu je John poklonio škare, odlučio ih je sam početi oblikovati. Baš poput Johna, i on je radio noću u miru i tišini. Jedne je večeri tu tišinu prekinulo čudnovato šuškanje. Dječak se prestrašeno popeo na stablo i umirio kako ga nitko ne bi čuo. Gotovo da je i prestao disati. No, ono što je u tom trenutku ugledao nije bilo nimalo opasno – bio je to njegov prijatelj John. Vidjevši ga, dječak je uplašenost na licu zamijenio osmjehom i skočio mu u zagrljaj. Počeo ga je uzbuđeno ispitivati: „Gdje si bio? Zašto si otišao? Kako si se vratio?“. Pitanja je bilo bezbroj pa je John odlučio pomoći dječaku oblikovati stabla i usput mu sve ispričati. Rekao je kako mu je one večeri kada su zajedno uređivali stabla u parku prišla gospođa Willson koja se brinula o njemu u sirotištu i rekla kako su ju kontaktirali njegovi roditelji i zamolili da mu prenese gdje stanuju. Željeli su ga upoznati i ispričati mu se zbog svega što je morao proživjeti. „Zato sam te morao onako brzo napustiti, oprost mi maleni.“ rekao mu je John. „Wiliam, zovem se Wiliam.“, oduševljeno je uzviknuo dječak i dodao: „Jesi li ih pronašao?“ John je s osmjehom na licu odgovorio: „Jesam! Hodao sam danima do njihove kuće, ali isplatilo se. Sada napokon znam tko su moji roditelji.“ Wiliam je u tom trenutku tužno pogledao u stranu, a Johnu je odmah bilo jasno što mu je prošlo kroz glavu. Želio je i on pronaći svoje roditelje, a upravo zbog toga se John i vratio. Htio je

pomoći dječaku u pronalasku te se u sirotištu raspitao o njegovim roditeljima. Saznao je samo u kojem gradu žive, ali i to mu je bilo dovoljno da odluči krenuti u potragu. Wiliamu je predložio da svatko uzme svoje škare i da krenu uređivati stabla i po drugim gradovima, pošto su u ovome svoj zadatak izvršili. Naravno, tako su se uputili u potragu za Wiliamovim roditeljima, no nije mu htio ništa govoriti kako se ne bi razočarao ukoliko ih ne pronađu. Zajedno su krenuli na put i svaku večer kada bi sunce zašlo iza planina počeli uređivati stabla. Srećom, bilo je dovoljno toplo pa su kasnije mogli ispod njih i odmoriti. Tako su zajedno provodili dane i uživali u zajedničkom druženju. Nakon deset dana hodanja, napokon su došli do mjesta u koje su se zapravo i zaputili. John je bio jako uzbuđen, a Wiliam nije ništa niti slutio. Kako bi se raspitao za roditelje, a da dječak pritom ništa ne posumnja, rekao mu je da u tom gradu žive njegovi prijatelji i da bi ih volio pozdraviti. Naišli su na staricu koja je sjedila pred kućom te ju je John priupitao poznaje li možda njegove prijatelje. Odgovorila mu je kako su nekada stanovali u susjednoj ulici, ali su nažalost pred dvije godine poginuli u automobilskoj nesreći. Kada je to čuo, John se sledio. Nepomično je stajao nekoliko trenutaka, a onda ga je William tužno upitao: „Jesi li dobro?“. „Jesam, ali bih se sada volio vratiti kući.“, odgovorio je John zagrlivši ga. Cijelim putem su samo šutjeli i tužno koračali. John je neprestano razmišljao o tome kako će se dječak opet morati vratiti u onu staru i pustu sobu u sirotištu i pomisao na to stezala mu je srce. Nije niti slutio da će toliko zavoljeti malenog dječaka, a osjećao je da je ljubav obostrana.

Došavši blizu Ulice Grimloch, John je pomislio kako bi mogao posvojiti dječaka i brinuti se o njemu, no nije bio siguran želi li to i dječak. Sjeli su pod stablo u obliku sove i John mu je rekao: „Znaš prijatelju, sada je došao trenutak kada svatko mora otići svojoj kući.“ „Znam.“ Odgovorio je William tužnim glasom. John je zastao na trenutak, a onda dodao: „Želiš li možda doći živjeti kod mene?“ William je nekoliko trenutaka šutio, ali iz očiju mu se sjajila sreća. „Da, naravno! Onda ćemo svaku večer moći zajedno oblikovati stabla!“, uzviknuo je. I tako su dva Noćna vrtlara odlučila živjeti zajedno i nastaviti uveseljavati druge ljude svojim remek-djelima. Iako Wiliam nije pronašao svoje prave roditelje, uz Johna se više nikada nije osjećao usamljeno.

Silvija Vulinović, 4. US